

Osudná cesta

Richard Ziegler

RICHARD ZIEGLER

OSUDNÁ CESTA

Kapitola první

Za pozdního odpoledne se písek a prach točil v proudu severního větru, jako by naznačil pochod k boji a poslední nádech k životu, které čeká některé z nich. Muž střední postavy vrazil uříčený do zpráchnivělých dveří v ukryté jeskyni na okraji prořídleho lesa, který tvořily menší odolné keříky a nižší uschlé stromy. Okamžikem spatřil za polorozpadlým stolem velmi vkusně oblečenou ženu. Hnědě kaštanové vlasy, které se vlnily k pasu a černý klobouk s pírkiem. Seděla v poklidu a pila z lahve whisky, kterou v momentě odložila před sebe na stůl.

„No? Cos viděl?“ Zeptala se ho jasným a pronikavým hlasem a následně se mu podívala přímo do očí. Ve tváři se jí objevil výraz prázdnoty a mírné nervozity. Mimo této nálady se nešlo nevšimnout její krásy, zelených očí jako smaragd a smyslných rtů, ale také zvláštní povahy.

„Myslím si, že nás dnes v noci nebudou očekávat. Už je to více jak týden, co jsme se k osadě ani na krok nepřiblížili. Snížili počet hlídek a stráže jsou po minulých dnech vyčerpaní. Hoří tam dva táborové ohně a spatřil jsem na deset osob v celém areálu. Někdo bude určitě uvnitř a část mimo osadu. Můžeme se dostat dovnitř zadním vchodem, o kterém nic nevědí. Tajné dveře pro nás můžou být záchranou Henrieto.“

„Dobrá práce Marku. Jako špeh jsi nikdy nezklamal,“ usmála se pouze na malý okamžik a zvedla se od stolu. Z pouzdra okolo pasu vytáhla dva revolvéry a zkontrolovala zásobníky. Stříbrné kolty se v pološeru zablýskly jako bílé hvězdy. Zastrčila je nazpátek a následovala muže ven z jeskyně. Před vchodem uslyšela okamžitě šelest slov a hlasy ostatních mužů a několika žen a dětí. Věděla, že se blíží počátek její odvety.

Indiáni z kmene, který se nalézá severně devět a půl míle od místa jeskyně, se dostali minulý týden do pozice mírné výhody, když zabrali osadu komunity pod názvem Elibandři, ve které žili s rodinami už bezmála jeden rok. V minulosti se sešlo několik potulných rodin čirou náhodou ve městě a dohodli se, že postaví dřevěné opevnění daleko od lidí. Tedy daleko od města a zákona.

Už třetím týdnem zuří narůstající spor o území, kde sídlí osada Elibandřů a znepřáteleným kmenem oněch indiánů. Začalo to přitom nesmyslnou rozepří a tragickou láskou. Pobočníkem indiánského náčelníka se stal běloch a bývalý člen jejich komunity. Terman byl zajisté podle slov Henriety pravý muž a bandita jako většina Elibandřů, nicméně nebyl mezi muži znám, protože žil ve městě a dohlížel tam na zákon a šerifa. Zda proti nim nechystá vojenské tažení a družinu zaštitěnou zákonem. S Henrietou se scházel jednou za delší čas a vždy v osamění.

Problémy žádné nebyly, až do minulého měsíce. Dvořil se vedoucí Henrietě a chtěl se stát jejím milým a něčím víc než pouhým přítelem, ale ta ho po jedné příšerné hádce odvrhla. Rozzuřen se vydal podle Henriety k nedalekým indiánům. Slíbil jim

spolupráci a veliké bohatství, když ho nechají vést kmen a zahubit přitom vrahy jejich bojovníků, které nechal Terman zabít a stopy zavést k osadě Elibandrů. Jako záruku odnesl Terman ze skladu v osadě veškeré zlato, které v minulosti bandité ukořistili. Henrietu a její bandu spolu s jejich rodinami to pochopitelně rozzlobilo a podkopalo přátelství. Převážná část odešla pryč do měst a mimo boj, ale malá skupina se rozhodla neopustit svůj nový domov. Získají svou čest a své zlato nazpět. Věděli, že ho indiáni mají nyní u sebe a Terman zmizí a odnese zlato pryč, jakmile zabije posledního člověka z osady.

Henrieta vyšla ven společně s Markem a vzkázala sedícím mužům, že nadešel jejich čas. Vstali a přešli k nedalekému plácku vyhrazenému pro koně, kteří se po několik dní neproběhli napříč zdejší překrásnou krajinou. Museli si připravit vše potřebné k boji. Pušky a náboje, plus nějaké to pití v čutoře.

„Kdy přijede můj bratr? Slíbil, že nám pomůže, ale pořád svůj příjezd odkládá. Neviděla jsem ho už pět let a ani po mně nevzdychne. Teprve nyní, když jde do tuhého, tak se uráčí napsat.“ Henrieta se v odpoledním slunci podívala rozmrzele k horizontu na dálnou hornatinu a skaliska, ze kterých se vzduchem valila prašná oblaka a písečné poryvy horkého větru.

„Jsem s vámi už sedm let a zažili jsme společně mnoho těžkých a pochmurných chvil, ale také mnoho hezkých vzpomínek. Vašeho bratra jsem viděl jednou v životě, a to kdysi dávno. Co si pamatuji, tak se staral vždy jen o sebe, nicméně své muže dovedl vždy k vítěznému konci a jeho vůdčím schopnostem šlo závidět. Vaši společnou minulost neznám, protože jste mi o ní nikdy neřekla a já to respektuji. Pokud se rozhodl pomoci, tak jsem si jist, že to myslí pro jednou vážně.“

Henrieta mu poděkovala za vlídná slova, která ji pozvedla na okamžik úsměv ve tváři. Mark dodal, že Donia se blíží a do dvou hodin by měl přijet k osadě a vypomoci jim akorát v boji.

„Dilen mu předal vzkaz včera večer. Tam kde tábořil. Pokud se nic nepříhoda, tak se přidá k boji a dopomůže nám se zbylým kmenem indiánů a Termanem.“

„Snad ano, ale dost už bylo klábosení. Přišel čas vyrazit.“ Henrieta mávla rukou na znamení, že mají muži nasednout do sedel a následovat sluneční paprsky a jejího bílého koně. Dvanáct mužů vyrazilo od jeskyně a rozestavěného tábořiště, kde ponechali pouze tři strážné u žen a dětí.

Po několika uplynulých hodinách z obzoru zmizelo slunce a namísto toho se sneslo několik hvězd na bezmračnou oblohu. Ze západu začal foukat mírně chladnější vítr a škádlil jezdce ve tvářích. Henrieta zastavila koně jako první asi půl kilometru před osadou a pod skálou sesedla. Pohládila dlouhý a krásný krk koně a po hlavě a všimla si, že i on pociťuje ve vzduchu smrt. Celou cestu běžel neklidně.

„Dále musíme pěšky a pomalu se pokusíme vniknout do osady.“

„Děje se něco?“ Zvážněl Mark při pohledu do její ustarané tváře. Netušil proč, ale věděl ve svém nitru, co mu odpoví.

„Donia tu měl být a zaútočit na osadu jako první. Měli jsme tím odvést pozornost a v hluku a chaosu doběhnout k palisádám a napadnout je ze zad.“

„Počkáme na něj? Vždyť není kam spěchat?“ Ubezpečoval ji Mark a třel své čelo rukávem od košile. Pot se pomalu objevoval na čele a již nebyl způsoben sluncem, ale převládající rozporuplnou náladou, která se skrývala v tichu a nastolené myšlenkové zaujatosti.

„Nehodlám tu čekat a nechat svůj život na mém bratrovy, který se bojí ukázat po celou věčnost.“

„Ale Henrieto?“

„Ticho, půjdeme!“ Zvýšila hlas a muže tak vyvedla na okamžik z míry. Nicméně jí věřili natolik, že poslechli její rozhodnutí. Doufali, že se Donia s bandity ukážou během jejich plíživého přesunu k osadě a ulehčí jim situaci. Bez nich to půjde hůře, ale pokud se indiáni uvnitř osady domnívají, že nepříjde hrozba a Elibandři se již neodvážejí k nějakému bláznivému činu, mají možnost je zastihnout nepřipravené a ušetřit jim štulec do zad.

„Nelíbí se mi, že do toho jdeme zbrkle a bez řádného zamyšlení,“ pošeptal Dilen ostatním. Henrieta se plížila asi deset metrů před nimi a kontrolovala situaci. Občas je zastavila napřaženou dlaní a po malé chvíli pobídla k pohybu vpřed.

„Vedení má svěřeno už moc dlouho a možná jí to s jejím bratrem připravilo o zbytek rozumného uvažování.“ Dilen se na chvíli utišil a dodal, že jestli se něco zvrtně a přijde někdo z nich o život, tak ji sám zastřelí. Učiní tak, až se její bratr zase vzdálí.

„Souhlasím, ale pozor na Marka. Je to její dobrý přítel a mohl by začít něco tušit a v budoucnu ji varovat. Koneckonců ji miluje. Henrieta k němu chová city, i když si to zatím nepřiznala. Ještě větší pozor na jejího bratra, který střílí rychle jako had své jedové uštknutí.“ Odvětil mu Edward a jejich pohledy se střetly. V očích rozladění ze situace, ale jakási souhlasná rovnováha v jejich záměru.

„Kde jste? Čekám tu na vás?“ Henrieta je s překvapením zavolala, ať se rozejdou a přidají na rychlosti. Muži se otočili v jejím směru a cukání v koutcích úst napovědělo, že mají vnitřní vztek na okraji a chvění prstů nad zbraněmi se náhle zastavilo, když jeden z nich odpověděl a souhlasně se rozešel za jejím hlasem. Tím se zhoubná nálada rozpustila.

V době, kdy se pomalu tma rozestřela nad hlavami odvážných bojovníků, uběhla další hodina a štěstí se dnes neobracelo proti nim. Zůstali skryti u velmi vzdálené skalky kamenů, kde se na okamžik zastavili a poté je čekal nejtěžší úsek z rovne písčité plochy. Chaparral se na okraji pouště rozrostl po planině ohnivého světa, ale dnes je jaksi pobízel v pochod do jejich domovů. Zůstali bdělí a se spěchem a s ostražitostí se přiblížili o krok blíže. Nyní kráčeli nervózně v polo dřepu a po chvíli zalehli a plazili se posledních sto metrů k osadě, obehnané tří metrovou palisádou ze dřeva. Z druhé strany je mohli sledovat nepřátelé, ale nikdo je zatím nespáčil. Znalost jejich opevnění jim dopomohla k úspěšnému překonání dlouhé planiny bez vegetace

a kopců.

Netrvalo dlouho a stanuli na severní straně podél dřevěné palisády. Už jen pár kroků a dostanou se dovnitř. Už z tušení a intuice jim sehrálo tiché skrývání úspěch, protože je dosud nikdo nespatriil. Henrieta sundala roztřeseným pohybem koženou rukavici na levé ruce a přejela dlaní po kulatině. Jakmile zatlačila ze strany větší silou, pohnula se směrem doprava v dolní části a vznikla mezera dost velká na to, aby mohli projít a vplížit se do osady. Indiáni si ničeho nevšimli a ohně stále osvěcovaly dnes pochmurnou vizáž kamenných domků. Všichni spali nebo hleděli v tichosti do ohně. Po menším prozkoumání se mezi nimi žádný běloch nenacházel a Terman tu nikde nebyl. Pokud není v jedné z chatrčí, tak je mimo osadu. Henrieta putovala v tíživé náladě, ale se střízlivostí po svém boku. Následoval ji Mark a Erikus, kteří se jako skupina zastavili u jedné zdi šedého obydlí.

„Ostatní se pomalu dostali na opačnou stranu a utvořili okolo kruh.“ Pošeptala Henrieta a vyčkala ve stínu ještě několik minut, nežli se rozhodla přerušit ticho. Všimla si pohybů jejich soukmenovců v dálných stínech a domyslela si, že již mají dost čekání a nervózně se pohybují směrem kupředu. Přesunula pohled k ohništi a rozhodla se jednat. Z blízkosti přicházelo pouze konejšivé křupání polen v ohni, které se jako ozvěna nesla k jejich ustrašeným, ale přesto připravených tělům. Kývnutím hlavy dala znamení, že se mají muži rozdělit a v opatrnosti zaútočit. Sama si opět nasadila rukavice z černé kůže a v očích se chvěl odraz divokých plamenů z ohně, který plápolal před nimi.

Vytáhla od levého stehna stříbrný a ostrý nůž, který zdvihla nad hlavu a zatřásla ze strany na stranu. Ze vzdálených konců osady se muži přesouvali blíže do středu osady a tahali do stínu již mrtvá těla. Činili tak ještě předtím, než jim dala Henrieta znamení. Naneštěstí pro ně se odrazu paprsku z ohně od čepele jejího nože, všiml jeden z bojovníků stojící u vzdálenější chaty. Stál nehybně ve stínu a oči měl nastražené v jejich směru, což nikdo nečekal.

Indiáni se v mžiku usebrali a jako zrychlené stroje formovali okolo ohně. Uchopili své zbraně, kopí, luky a pušky. Zazněly první výstřely a hlavou prošlo několik posledních myšlenek, nežli se vřava boje rozrostla do širšího a divokého měřítka. Stálé povědomí hrozby se proměnilo v surový boj o přežití. Henrieta spatřila několik bojovníků, kteří se k ní blížili z levé strany a měli spadeno na její život. Naštěstí se nacházela celou dobu v polo dřepu u stěny z kamene, takže letící šípy a kulky narážely do okraje obydlí. Slyšela z poza rohu pouze svištivý zvuk, který se prohnal v těsné blízkosti její hlavy. Rány zbraní byly jistě slyšitelné na míle daleko, jak se v nočních hodinách bojuje o holé životy.

Henrieta vyčkala, dokud se muž neobjevil u jejího boku a poté zasáhla nožem jeho lýtko. Máchla velmi přesně a zkušeně. Červená krev zbarvila její čepel do sytě rudé. Padající tělo zahučelo do nedalekého hnoje, kde se několikrát překulilo a zůstalo na okamžik nehybně ležet. Bojovník se snažil postavit na svá chodidla a jistě

by se mu to podařilo a opět by zaútočil, ale při otočení hlavy se nikdo za domem nenacházel.

Mark popadl Henrietu a udeřil druhého bojovníka do hlavy pažbou své pušky. Chystal se zaútočit, ale nestihl to. Spolu utíkali, co jim síly stačili okolo nedalekých obydlí a jedněch dveří. Zůstávaly lehce pootevřené a vítr jimi mírně chvěl. Zdálo se, že všichni, co dosud přebývali uvnitř domku, nyní vyhnala nastalá situace k opuštění světnice. Dozajista pomáhali se situací venku a snažili se pomoci svým spolubojovníkům. Nežli vběhli Mark s Henrietou dovnitř, vystřelil někdo přesně mířený šíp do oblasti ramene a ten zasáhl Marka. Kácel se k zemi, ale Henrieta vší silou zachytila jeho padající tělo.

„No tak Marku, vstávej! Ještě kousek a jsme v bezpečí!“ Zabouchla za sebou dveře a dopadla koleno na koberec. Mark se svíjel v leže kousek od ní, ale podařilo se mu dostat do sedu. Přitiskl se ke kamenné stěně a vší silou přesouval nádechy do svých plic. Odvázal hbitě váček od opasku a uvolnil šňůrku. Provedl rychlý výdech a vytrhl šíp, který naštěstí pro něj nebyl moc hluboko. Krev se začala valit proudem, ale v rychlosti zastavil její tok. Nasypal střelný prach do rány a požádal Henrietu o pochodeň, která hořela v rohu místnosti. Sama mu přiskočila na pomoc a nežli dopověděl svoji větu, tak přitiskla hořící konec louče na ránu. Výkřik se nesl světnicí a Mark upadl do bezvědomí.

Nastalo na okamžik ticho a bez okolků se i vně chaty ztišila střelba na minimum. Občas padl samostatný výstřel a vzdálené hlasy se prohaly spíše jako šepot. Henrieta pootevřela opatrně dveře, ale nedostala se ven jak očekávala. Zvenčí někdo přiběhl a vrazil silou proti ní. Odlétla zpět do místnosti a dveře se prudce zabouchly. Tento dům byl kamenný, ale dveře a střecha ze dřeva. Vytáhla revolvery a prostřílela několik děr do dveří. Nikdo za dveřmi nestál, ale muselo je držet cosi těžkého. Možná sekera pod klikou. Několikrát do dveří vrazila bokem, ale držely příliš pevně.

Na okamžik přestala dávat pozor, ale cosi jí vytrhlo z myšlenek, když si všimla podivného kouře před očima. Vlnil se pomalu ve vzduchu a klesal ze stropu k její tváři. Někdo musel hodit hořící pochodeň na stříšku, kterou pokrývala sláma.

Už se zdálo, že je vše ztracené a v koncích. Pomalu ztrácela přehled o svém okolí a kouř pronikal do plic stále hlouběji. Kyslík se vytrácel a měnil ve smrtící prostředí. Za okamžik začaly ze stropu padat uvolněná a ohořelá prkna. Jako z noční můry. Jedno ji těsně minulo a zabodlo se špicí do koberce. V momentě vzplál i on a oheň se rozrostl.

Henrieta propadala panice, ale povšimla si kliky od dveří. Někdo otevřel a vrhl se v momentu dovnitř. Indián přiskočil přímo k ní a popadl ji za vlasy. Žena se cukala a nechtěla se mu vydat. Sám neměl v plánu si s ní užívat přímo zde v hořící kobce a upálit si ho, ale venku pod hvězdami. Vyvedl ji ven a pohodil surově na prašnou zem. Než by se býval dal do aktu, zazněly výstřely. Cítila, jak kulka projela jeho bokem a

druhá přímo do zad. Henrieta ho odkulila na stranu a spatřila stát uprostřed dveří Marka s puškou. Zachránil ji a pohlédl váhavě do jejich očí. Na jeho tváři se objevil nejasný úsměv.

Henrieta se posadila a zdvihla svoji hlavu do nebes. Cítila se v onu chvíli bez emocí, ale jako nově zrozena a pro jednou, jako by utekla o vlásek smrti. Mark k ní přišel kulhavým pohybem a pomohl jí na nohy. Byl svalnatý a odřený, jeho kůži zdobila černá usazenina a popel z ohořelého dřeva z pod stříšky domku. Stejně jako její tváře.

Poté co uběhlo několik minut tíživé atmosféry, střelba utichla a klid se snesl na širokou pláň. Všude byl cítit střelný prach a vidět byl oheň dohořívající v domě. Praskání kusů prken se ozývalo ještě dlouho poté.

Henrieta se postavila a odhrnula kadeř vlasů, když uviděla v zorném poli čtyři postavy. Přiblížili se do vzdálenosti asi pěti metrů a zůstali v tichosti stát.

„Ty mrcho! Zůstali jsme jenom my a ostatní jsou díky tobě po smrti. Koukni se, co zbylo z naší osady. Měl bych tě na místě poslat za nimi přímo do pekel.“ Zvolal nahlas Dilen a v rychlosti nabil svoji pušku a učinil dva kroky směrem k ní. Už zvedal mušku ve směru k její hlavě, ale Henrieta byla rychlejší. Vytasila kolt a prostřelila mu hrudník. Ještě se snažil něco učinit Mark, ale stáhl se zpět, protože se spíše lekl nastalého okamžiku. Neučinil nic dalšího a zůstal stát zmražen na místě.

V osadě se nalézali všichni přeživší. Šest postav se sešlo v kruhu po dvou minutách, co pominul boj a vnitřní napětí či zloba. Dilen byl problémový člověk, ale ostatní muži stále Henrietě věřili a prohlásili, že navzdory situaci se vítězství převážilo na jejich stranu.

„Rozhlédněte se po osadě a zajistěte celou situaci. Ráno s příchodem slunce zjistíme více. Myslete na to jediné. Vyhráli jsme a naše rodiny se mohou vrátit do svých domovů. Jaspere, vydej se k jeskyni a přiveď všechny.“

„Venku jsou ještě poslední bojovníci našich nepřátel a Terman. Zajisté se nyní rozzuří a vytáhne proti nám i s náčelníkem, který nás bude chtít vidět umírat. Víš o tom, že to není zdaleka konec?“

„Ano, vím, jaká je realita. Nicméně i s malou skupinou máme šanci, pokud si na ně počkáme na tom správném místě.“ Henrieta se ohlédla na Otise a rozkázala mu, aby se vydal k indiánskému táboru a pozoroval jejich pohyb.

„Jestliže spatříš bojovníky táhnoucí proti nám, přijed' a oznam nám to.“

„Zajisté paní,“ odvětil a okamžikem odešel mimo osadu směrem ke koním. Jeho krok byl mírně kulhavý a obličej strnulý ze ztráty jeho přátel. Koně nechali ve vzdáleném bezpečí mimo vřavu boje a jejich životy zůstaly nedotčeny násilím.

„Co mám učinit já? Určitě mohu něčím přispět pro naše dobro?“ Zvážněl Mark a pohlédl na její zaprášená ústa a zaschlou krev na rtech. Prstem ji pohladil po ústech a setřel smítka černého popela. Na vteřinu spatřil její mírný úsměv.

„Jsi velmi milý Marku, ale můžeš pro mě učinit jen to, že si odpočneš a načerpáš nové

síly. Potřebuji, abys byl na budoucí bitvu připravený. Jak duševně, tak fyzicky.“

„Dobře, půjdu si lehnout a ráno se uvidíme.“

„Tak dobrou.“ Sklopila své oči a hlasitým nádechem si zvýšila odhodlání.

Henrieta se otočila a šla ke studni v západní části osady, kde si opláchla obličej studenou vodou. Smyla svá zranění a zasychající krev. Zavřela prudce víčka očí a v koutcích se objevily kapičky slz. Netušila proč, ale slyšela ve svém okolí šepot umírajících duší a ticho smrti. Otevřela oči a porozhlédla se po osadě, a nakonec zamířila pohled k nebesům.

„Takto to nemělo dopadnout.“ Vzdechla nahlas a uchopila stříbrný náhrdelník na svém krku, který ji věnoval její bratr. Uvnitř její hlavy se formovaly opětovné černé myšlenky a ona se jim poddala jako již mnohokrát.

Kapitola druhá

Nadcházejícího dne se sneslo v poledne slunce na oblohu a nad hlavami přeživších Elibandů rozprostřelo své hřejivé paprsky. Rodiny se navrátily do osady a zavládla spíše smutná nálada ze ztráty přátel a členů rodiny. Mrtvé bojovníky pohřbili pod písek a kamení. Věnovali všem i nepřátelům hodinu klidu a vzpomínání. Z nastalé situace vznikl strach jako nikdy dříve. Skoro všichni si zabalili své kufry, sebrali několik důležitých věcí a vydali se na cestu k městu. Rozhodli se pohřbít svoji minulost a zmizet nadobro. Nikdo jim to neměl za zlé. Zůstalo jen pět věrných a Henrieta.

Vyčkávali na svoji poslední šanci a štěstí, které jim snad pomůže proti veliké přesile, která se k nim brzy přizene. Rozzuření bojovníci s jiskrou pomsty v očích. Nehodlali se vzdát a jejich hořící srdce jim to nedovolilo ani nyní. Pakliže mají zemřít, učiní to s tím rozdílem, že do toho zapojí také mnoho dalších.

Henrieta právě před zábradlím u svého domu upíjela kávu z modrého hrnku a poslouchala, jak vzdálený vítr pročesává korále. Zůstaly zavěšeny místo dveří jako po celou dobu jejich života na tomto místě. Znázorňovaly život a existenci jejich léčitelky, která skonala před několika měsíci.

„Je šance, že své zlato dostaneme zpět?“ Zaznělo za jejími zády. Hlas patřil Terryemu a zdál se prudký a jasný.

„Zrovna teď myslíš na zlato?“ Otočila se a odložila svůj hrnek, který zůstal stát na malém stolku před zábradlím ze dřeva. Měl v sobě zabudovaný šuplík a ten vzápětí otevřela. Sebrala z něj jednu sklenici a lahev whisky, kterou držel uvnitř špunt. Zuby uchopila špunt a vytáhla.

„Tumáš na posilnění.“

„Díky Henrieto.“

„S tím zlatem jsem se pouze optal. Nic víc v tom nehledej.“ Terry uchopil lahev a nalil si do skleničky chladivý nápoj, používaný na nervy a uspokojení žaludku. Sám si odfoukl po jednom doušku a šlo uslyšet chraptavý zvuk, vycházející z jeho úst a zajisté vypálenou sliznici. Tomu se musela Henrieta zasmát a následně ho poplácala po zádech.

„Je to život v jednom ohni. Sám nevím, čemu se více přiklánět. Připravuje to někdo za nás schválně nebo si to způsobujeme všechno sami.“

Henrieta se ušklíbala a napila se přímo z nabídnuté lahve, kterou ji Terry podával nazpět.

„Život je takový, jaký si ho uděláš Terry.“

„Jak tomu mám rozumět?“

„Život je pouze to, kam zaměříš svoji pozornost. Dokud nejsi v úzkých, tak vydáváš energii na nepotřebné věci, proto jsou na světě války. Mají nám připomenout skutečné já, které máme někde zasunuté uvnitř a občas touží po tom, abychom si ho povšimli.“ odmlčela se a nechala rozlít slova do jejich duší.

V žáru slunce se nedalo přežívat delší dobu mimo chatrče a stín. Vůbec se tak mohlo začít plánovat. Nastaly dvě hodiny po poledni a tehdy dorazily z hlídky špatné zprávy. Otis se vrátil v kvapu a uříčený zaběhl do jedné ze světnic. Přinesl zprávy o tom, že se bojovníci připravují k útoku.

„Nečekala jsem, že zaútočí tak brzy. Jak se o tom kurva dozvěděli?“

„Jeden bojovník nám musel proklouznout a předat zprávu svému náčelníkovi o zdejší porážce.“

„Ano Otisi. Je to jediné vysvětlení, které dává smysl.“

„Co podnikneme?“ Zvážněl Otis a ostatní ho následovali. Z očí jim proudila strastiplná vize o jejich možnostech na záchranu.

„Existuje jedna příhodná volba, kde je máme šanci zastihnout nepřípravené. Kus odsud je ohnivý kaňon, kde jsme prohledávali po kopáčích štoly. Jsou to už čtyři měsíce, snad jste nezapomněli?“ Utichla Henrieta a spatřila u ostatních jiskru porozumění. Šlo o doly či štoly a sémě chodeb ve skále, kde v minulosti těžili kopáči tajně zlato. Našlo se tam malé množství zlata a po dokončení těžby se rozhodli důlní chodby uzavřít. Nicméně se drby šíří všude možně a dostaly se také k Elibandrům. Při pár doušcích tvrdého alkoholu se rozpovídá i ten nejtvrdší chlap a vyradí mnohá tajemství.

„Rozumím tomu správně, že se máme utkat právě tam?“

„Ano Franku, rozumíš tomu zcela správně.“ Usmála se Henrieta a rozložila mapu před sebe na stůl. Šlo o velmi pečlivě uspořádané odvětví vegetací a tekoucích říček ve zdejším kraji. Na mapě se nacházelo také několik kaňonů a jeden z nich jim zakroužkovala tuží. Začala jim vysvětlovat její plán a přiřazovat role. Na vrcholu kaňonu jim zajisté půjde štěstí na ruku, protože cesta vede přímo skrz v úžlabině. Na vrcholu mohou připravit menší překvapení pro své nepřátele a nějaké pasti podél

cesty.

„Kdy se indiáni přiblíží ke kaňonu?“ Ohlédla se po místnosti a zastavila oči na Otise, který stál ve dveřích. Přesouval pohledy z jednoho muže na druhého a v hlavě se mu rojilo mnoho myšlenek.

„Připravují se k boji. Podle odhadů se k nám vydají v pod večer. Měli bychom vyrazit co nejdříve, pokud se máme v kaňonu připravit.“

Otis zavedl směr hovoru v pravou vyhlídku na přežití. Kaňon je kousek odsud a půjde jim v ústrety.

Po chvíli se muži přichystali před osadou a v rukách svírali uzdy odpočatých koní. Henrieta zařídila, aby sebrali několik pastí ze skladu, které se můžou hodit. Mezi ně patřily například speciální ježci z hřebíků nebo ostré dráty.

„Je od vás hezké, že na mě čekáte, ale můžete jet napřed a obhlédnou situaci v kaňonu. Nalézt strategická místa.“ Pokynula mužům Henrieta, která kráčela z osady a upravovala si opasek a ošacení. Na sobě nosila červený plášť a černou koženou vestu. Hnědé kalhoty a vysoké boty pod kolena. Od pohledu působila zámožně a nebezpečně. Zastavila se a pohlédla mužům do očí. Bez jediného slova se otočili směrem ke kaňonu a nasedli na své koně. Rychle z místa zmizeli a na obzoru je zastínil prach, který se zvedal od podkov koní a vznášel do výše k nebi. Dupot koní, co nevidět vymizel úplně.

V kaňonu se kameny skrývaly na různých místech a vytvářely stín pro živočichy a možnou prosakující vodu v zemi. Jezdci vystrašili vše živé, které se v okolí kaňonu skrývalo a přinesli s sebou nádech něčeho neznámého. Zvířata vycítla náboj predátorské energie, který se vznášel v prostoru a vytvářel nepříjemnou atmosféru. Zmizela z místa jako stín utíká před nocí.

Slunce se posunulo o malý krůček směrem k západu a stále vytvářelo vlnící se vzdušné proudy v krajině. Z vrcholu kaňonu působil markantní rozhled. Koně nechali muži opodál v úkrytu, aby je neprozradili před nepřáteli. Vylezli na vrcholek a prozkoumávali prostředí. Nalezli poměrně bezpečné místo kousek od tajné štoly pod nimi. Sráz se dalo v nutné situaci s trochou štěstí slézt a zmizet do bezpečí. Učiní tak pouze v největším ohrožení života.

Mark rozdělil rozkazy a ostatní se dali do činnosti. Někteří se rozeběhli oklikou do úžlabiny a cesty v kaňonu. Měli rozkaz rozestavět pasti a přenést několik sudů střelného prachu. Část vysypali přes cestu a za větší kámen schovali sudy se spoustou prachu. V přední linii odkud budou jezdcí přijíždět, rozprostřeli několik zbylých pastí. „Jak jde práce?“ Dorazila Henrieta na místo o hodinu později. Sledovala právě poslední z nich, jak se vrací na vrchol kaňonu a pot z nich stékal v pramínech od kadeře vlasů.

„Jsme přichystáni a můžeme jen věřit, že projedou kaňonem bez podezření.“ „Doufejme.“ Usmála se na Marka a sundala svůj černý klobouk. Promnula své vlnité vlasy. Slunce je projasnilo a menší větřík je rozvlál všemi směry. Nahlas vydechla a

dlouze nasála přítomný okamžik.

Po šesti hodinách tichého čekání v nedalekém stínu skály, se k nim přihnul Otis, který doposud sledoval situaci z vrcholu kaňonu a vyhlížel hrozící nebezpečí.

„Už se blíží.“

Všichni ho následovali k vrcholu a tam se v leže skryli za menší kameny. Skutečně si všimli vzdáleného oblaku prachu a klapotu koní, který se každou vteřinu přibližoval a nabýval na síle. Jejich odhad se vyplnil a po minutě se skupina jezdců přiblížila na sto metrů od kaňonu. Mohlo se jednat o čtyřicet indiánů a čelenky na hlavách je učinili na pohled více děsivé, než se mohlo zdát.

Skupina bez známek rozladění nebo tušení nástrahy vjela dovnitř kaňonu.

Pokračovala rychlým tempem dvou set metrovou úžlabinou a na půli cesty došlo ke kolizi.

Než se tak ovšem stalo, zakřičel na ně Frank. Mírně je vylekal, ale jakmile ukázal prstem směrem na sever, přišli na onen důvod. Od horizontu se hnalo další mračno prachu. Šlo ze stejného směru jako jejich nepřátelé, ale spatřit šlo o něco později. V dáli se zvedal kopec a pomalu se začal zjevovat na vrcholku obrys postav. Nejdříve hlavy a poté tělo a nakonec koně.

Obě skupiny měly mezi sebou rozestup bezmála půl kilometru. Nebylo zcela jasné, o co tu kráčí. Indiáni měli o poznání pomalejší koně a zdálo se, že je ženou opravdu na doraz jejich sil. Zajisté si byli vědomi skupiny za svými zády a mohli se jim snažit ujet anebo to byli jejich válečníci z kmene. Tato možnost však okamžikem vymizela z myšlenek a úvah, protože tolik indiánů v onom kmene nežilo. Pokud by to byli spojenecké kmene, tak by nebyl důvod cestovat osamoceně. Bylo očividné, že je cosi v nepořádku.

„Bude to léčka, vsadte se.“ Odplivl si Frank a netrpělivě si začal pohrávat s nabitou puškou. Měl pocit neklidu a něčeho zrádného. Ostatní si prozatím netroufali posuzovat, ale cítili, že půjde do tuhého. Než mu stačili odpovědět souvislou větou a říct své názory, přední jezdci v kaňonu narazili do pasti v podobě drátů, které se v okamžiku napnuly přes cestu a smetly několik koní s jezdci. Podle odhadů se náporem přetrhly a cesta byla volná. Další jezdci nestihly včas zabrzdit a několik koní naběhlo do ježků a vyhloubeného koryta. Nebylo viditelné v jejich směru a zapříčinilo dost problémů. Asi třetina zahynula.

Skupina se zastavila a chvíli začala panikařit. Jezdci se proháněli všemi směry a snažili se dostat do bezpečné vzdálenosti od kaňonu. Tušili, že pokud tak neučiní, bude to pro ně záhuba. Větší část se otočila směrem vzad k přijíždějící skupině asi padesáti mužů, která mezitím stačila dorazit ke kaňonu. Opětovali střelbu z pušek na neznámé osoby. Na krajinu se snesla skutečně černá atmosféra.

Někteří z pronásledovatelů se zastavili a postupovali dále bez koní. Revolvery připraveny a vířivý prach jim vypomáhal zůstat v nepozorování. Rychle na koních obehnali kaňon ze dvou směrů a lezli k vrcholu. Věřili, že mají větší šanci na úspěch při

obsazení horních plošin.

Henrieta a ostatní sledovali dění asi sto metrů od nich a neučinili žádné rozhodnutí. Netušili, co se tu děje, ale příchozí tajemní jezdci chtěli zřejmě vidět jejich nepřátele po smrti. Mírné rozladění přešlo v rozpoležení, jaké si úlevy a napětí se v proudu událostí zcela rozplynulo.

Několika indiánům se podařilo překonat příkop a blížili se ve směru ke schované Henrietě a Elibandrům.

„Musíme se je pokusit zastavit.“ Zvázněl Mark a pobízel ostatní, aby něco podnikli. Na střelbu ze zbraně byli moc rychlí a z těžší by se do nich trefili. Nikdo nic neučinil kromě jejich vůdkyně. Henrieta si náhlým průbojem myšlenky, která prosvištěla její myslí, vzpomněla na střelný prach a vystřelila několik ran z revolveru do míst, kde se nacházela cestička. Vznikla jiskra, jež zapálila prach a ten se prudce rozhořel a vytvořil zeď z plamenů. Tu by bylo možné projet, ale koně se vylekali a shodili jezdce. Zapálený prach dospěl k sudům s prachem a z poza skály a sutě kamenů vyšel výbuch. Roztrhala se část skály a kusy létaly do prostoru jako projektily. Dva zbylé jezdce to smetlo z koní a ukončilo pokus o překonání průjezdu kaňonem.

„Skvělé načasování,“ všechny to velmi povzbudilo, že začali pálit do vzdálených postav. Mířili poměrně z velké vzdálenosti a stěží někoho zasáhli. Někteří z indiánů se ukryli chytře v kaňonu za kusy kamenů a vytvořili si místo těžko přístupné. Na okamžik polevila střelba a všichni si pravděpodobně kontrolovali stavy nábojů a pozice svých nepřátel. Nikdo by v ten okamžik nepoznal, kde se kdo nachází. Henrieta sem tam spatřila rychlý pohyb, když se některý z mužů přesunul.

„Co tu děláte?“ Zastihl je v zátylku hlas, který Henrieta bez váhání poznala. Otočila se vzad a spatřila svého bratra a tři další muže, kteří stáli vedle sebe. Zůstali na ně v nerozvážnosti mířit. Museli během boje objet kaňon a dostat se sem z druhé strany. Každý si domyslel, že je nechali na živu díky jejich pomoci, která přišla z nenadání, kdy Henrieta vyřídila jezdce střelným prachem. Museli si jich všimnout podle výstřelů a záblesků v krajině.

„Donio, nestřílej! To jsem já Henrieta!“

Muž s jemným, ale prozíravým pohledem se stáhl v náhlém šoku. Byl střední postavy asi čtyřicet let, kratší rozčuchané hnědé vlasy a zneklidňující modré oči. Obličej podobný rysům Henriety. Každý by poznal jejich podobu a pokrevní příbuznost.

Henrieta chvíli vnitřně zápasila se silami, které ji ovládaly. Hleděli na sebe beze slov asi čtvrt minuty, než Donia zastrčil revolver do pozlaceného pouzdra a pokynul svým kumpánům, aby učinili totéž. Promnul si rty a chystal se pronést slova ven na svět.

„Henrieto, má drahá sestro. Dlouho jsme se neviděli, ale naštěstí jsem vás našel v té pravé chvíli. Mohli jste tu umřít.“

„Více k tomu neřekneš?“ Objevil se v její tváři nevěřičně udivený pohled. Pokývala hlavou ze strany na stranu a poté odvrátila oči jiným směrem. Přerušila tak kontakt.

„Čekali jsme tě už včera. Bez pomoci bylo o dost složitější přežít.“

„Promiň sestro, ale vážně jsem se snažil dorazit co nejdříve. Promluvíme si o tom později ve tvé osadě. Věř mi, že je mi to líto. Nyní je nejdůležitější, že jsi v bezpečí.“
Dokončil větu a všiml si jejího zvláštního výrazu bez emocí.

„Měli byste odjet, než zde situace přejde a nastolíme klid. Nevím, jak dlouho to potrvá, ale nemají kam utéct. Možná den nebo dva, než se vzdají. Budou bez vody, a to je přinutí.“

Chvíli nastalo ticho a prázdňé výrazy ve tvářích skrývaly mnoho náhlých myšlenek, se kterými každý zápasil ve svém nitru.

Mark se už zvedal a málem dostal šok, když vedle něj do kamene dopadla kulka. Rychle se stáhl zpět k zemi a přenechal události volný průběh. Z poměrné blízkosti se vynořila skupina indiánů a mírně je překvapila. Začalo se střílet, a to zapříčinilo rozbušku i na vzdáleném konci kaňonu, kde se rozpoutalo opětovné peklo. V pomalu nastupujícím červeném odstínu pozdního večerního slunce, se myslelo na příchozí tmu a noc, která bude dnes opravdu perná a dlouhá.

„Koukejte zmizet z tohoto kaňonu. My se o to postaráme.“ Zatřásl Donia s Henrietou, ať se vzchopí. Řekl jí, ať se nehýbe, zatímco se pokusí dostat ke skupině indiánů a vyřídit je. Poté poběží ke koním a odjedou pryč z kaňonu.

Vzdálili se o takových dvacet metrů v leže a Donia pohlídal situaci v jasném záměru zahubit své protivníky. Uměl setrvat na místě po opravdu dlouhou dobu, a to mu vždy dávalo výhodu nad nepřáteli, nicméně to platilo též o zdejších soupeřích. Věděl o ztrátě své výhody, ale chystal si překvapení. V ruce svíral dlouhý smrtící kolt, který uměl používat jako zkušený zabiják.

Nepřátelé měli zdravé sebevědomí a očekávali chybu ze strany bílých mužů. Měli za sebou jako přírodní národ přechodové rituály. Iniaci a vnitřní připravenost na smrt, tudíž také věděli, kdo jsou a jaké jsou jejich vnitřní možnosti. Dnes jim ovšem nepřálo takové štěstí, protože se dostali do úzkých v kaňonu a zbyla jim pouze volba vyčkávat. Jakmile se z poza kamenů pohnou, dostanou kulku do hlavy. Obě skupinky dělila jen malá hráz na vrcholu kaňonu a vzdálenost patnácti metrů. Ruce se potily, jak pevně zaměřovali mušku a oči slzely pod načervenalými paprsky slunce. Přibližovalo se k horizontu každým úderem ručičky.

„Jak dlouho se vydrží skrývat?“ Odfoukl si Renar. Muž s knírem a bradkou. Donia se jen obezřetně zadíval v jeho směru a z úst mu vyšla neuspokojivá věta plná znepokojivých slov.

„Klidně celé dny.“

„Nicméně nemají vodu a budou muset vylézt. Měl jsem ještě před malou chvílí nápad, že je obejdeme, ale není to moudré. Určitě si nás všimnou a postřílí nás. Musíme jim zahrát na nervy a donutit je utéct. Možná to však nestihnou.“ V mysli se mu rázem zrodila poměrně neústupná myšlenka a on se rozhodl jednat. Jako soudce nad životem a smrtí si nasadil klobouk, který si odložil po zahájení boje na povrch

písečného kaňonu. Z poza pláště vytáhl dynamit a nahnul se rychlostí ze skrytu z poza kamenů. Máchl rukou směrem na cíl a nežli do něčeho fyzického narazil, vystřelil několik přesně mířených nábojů. Uslyšel, jak prošly skrz dynamit a ohlušující výbuch těsně nad zemí. Dva metry od indiánů se utvořil ohnivý výpar a na místě se objevila písečná a mlžná clona. Všechny to nezabilo a dvěma nebo třem bojovníkům se podařilo přežít. Hlavní nápor výbuchu schytali přední společníci a těla odrazila veškerý oheň.

„Ted' nebo nikdy!“ Donia pobídl v návalu přílivu energie bandity, kteří ho doprovázeli. Na místě zůstal bez hnutí jen on sám a vyhlížel průběh dění. Učinili však zásadní chybu, když vstoupili do volného pole, kde je zastihlo několik náhodně letících kulek, které vylétávaly z poza písečného oblaku. Mlhu rychleji proběhli zbylí indiáni a blížili se k obětem. Donia však nemeškal a sebral kuráž, která se hromadila v záchvěvech vzteku a hloupé bezmoci. Rozeběhl se rychle k nejbližšímu padajícímu tělu, které spatřil. Smrt projela mužem jako kulka v oblasti žaludku a několik dalších výstřelů už šlo přesně mířených proti Doniovi. Běžel v dráze padajícího těla a skryl se za ním, když do něj vrážely rychlé kusy kovu. Přes rameno mrtvého muže si podepřel kolt a zasadil několik smrtících ran. Výstřely se nesly do vzdálených končin, snad ještě hlasitěji než doposud.

Všichni viděli jeho ruku, která soudí hříšníky. Donia zůstal nehybně stát na místě a nechal se pohltit prašným mračnem, které prošlo v jeho směru a dosedalo již pomalu na zem. Se sklopenou hlavou zachytil klobouk většinu písku a prachu. Sundal si ho a vyprášil. Uslyšel za sebou padající kameny a hlas, který nabádal k pomoci. Poznal obrys postavy, jakmile se otočil.

Stála na okraji srázu a někdo ji strhl za nohu. Ukázalo se, že je to jeho setra, kterou zezadu shodili silou dolů. Naštěstí si před bojem vybrali místo, které nebylo nebezpečné a dalo se slézt v případě nouze do dna kaňonu. Pod nimi se nalézala štola, která zůstala skryta před nepřáteli. Henrietě zbyla jen jediná možnost a okamžitě ji napadlo vběhnout do jeskynního komplexu plného zrádných tunelů. Nevědomky ze zdravého reflexu přežít, zachytila Otise, který stál krůček před ní. Oba se svalili a váleli po svahu dolů. Rozvířili písek a občas se překulili přes větší kámen. Naštěstí se jim nic nestalo, když se zastavili asi patnáct metrů na dně kaňonu. Mysleli si to, nicméně jak se Henrieta snažila pomoci Otisovi do stoje, ucítila jeho poslední výdech z úst. Musel si během pádu narazit čelo a podlehnout svému zranění.

Indián se během řítil z vrcholu, kam se dostal potají během zuřícího souboje. Nevšimli si jeho plíživého pohybu a poskytli mu čas na nečekaný čin. Henrietu stačilo zachránit z vrcholu její přátelé, když muže střelili a on se začal kutálet ze svahu. Během kutálení těla mu spadl z hlavy klobouk. V tu ránu si Henrieta povšimla, že není indián jako ostatní, s nimiž doposud bojovali, nýbrž běloch. S válečným pomalováním, které zdobilo jeho obličej a hřbety dlaní. Musel to být Termanovo pomocník, který poštvál indiány na smrt.